

[Peter Holst.]

mulighed for at fortsætte det hjælpearbejde, den dengang var ene om.

Hvis man ser bort fra grundlovsændringer, har næppe nogen reform været taget med et så langt tilløb som bistanndsloven. Det betyder, at de hovedprincipper, som man fra om 14 dage skal administrere denne lov efter, har været kendt af dem, der har mest brug for at kende dem, imellem 4 og 8 år, og selve lovens præcise tekst har nu ved dens ikrafttræden været kendt i henimod 2 år. At strømmen af cirkulærer først satte noget senere ind, end man kunne have ønsket, er ikke uforståeligt, især når man tager i betragtning, at bistanndsloven og dens administration også skulle tilpasses den sociale styrelseslov, og at hidtil statsligt drevne sociale hjælpeinstanser skulle kunne inkorporeres i den samlede streng i det nye system.

Situationen den 1. april vil kort være den, at vi vil have det samme antal mennesker med den samme samlede sum af behov for hjælp fordelt på de indtil nu kendte kategorier af sociale klienter. Til deres rådighed vil vi efter 1. april have stort set det samme antal socialmedarbejdere med forskellige specialer. Forskellen vil blot være den, at det efter april vil være lettere for en af dem, der behøver hjælpen, at finde en ukompliceret vej hen til en af dem, der er bedst egnet til at anvise netop den hjælp, der behøves.

Der er ingen tvivl om, at den intense kursus- og dygtiggørelsesaktivitet, der igennem måneder og år har fundet sted inden for socialsektoren netop med henblik på de opgaver, der forestår pr. 1. april, har stimuleret vore ansatte og gjort dem bedre skikket til at løse de opgaver, der nu overlades dem. Hvis man har fulgt med i den kursusaktivitet, som de 80 centraluddannede instruktører og deres mange medinstruktører har ført an i, vil man ikke være i tvivl om, at det, der nu forud for bistanndslovens virkeliggørelse er sket, er, at der er lagt et arbejde for dagen, hvis resultat vil komme dem af vore medborgere til gode, der har behov for at søge støtte på socialkontorerne.

Det, der forestår den 1. april, drejer sig om to ting: For det første at en længe kendt nyordning af administration, kompetencefordeling og opdeling — det, man kunne kalde den bureaukratiske del af bistanndsloven — bliver virkelighed. For det andet at

selve omsorgen med og behandlingen af de medborgere, det hele er til for, endelig vil glide ind i de baner, som man allerede længe de fleste steder har kørt ad. Hele forberedelsesaktiviteten har jo netop sigte på at opfange de overgangsproblemer, man kunne skønne det ville blive nødvendigt at tage sig af. Det er venstres opfattelse, at andre mulige problemer vil dreje sig om enkeltklienters særlige personlige situation, og at enhver rimelig og for klienten ønskelig og acceptabel løsning på sådanne problemer kun kan findes ved, at man konstaterer disse problemer, og ikke kan findes ved, at man forud formoder, at noget nok vil være forkert.

Man har set nævnt, at unge under 18 år, der ved næste månedsskifte er under revalideringen, af en vrangvillig kommune kunne stilles i en ringere situation. Den klargøring, der nu har fundet sted, og som fortæller, at intet igangsat revalideringsprogram for nogen kan afbrydes alene på grund af den pågældendes alder, må gøre, at disse bekymringer kan skrinlægges.

Enkelte steder har bestyrelser for visse institutioner ikke følt det rimeligt at skulle tvinges til at indgå en overenskomst med kommunen; de har åbenbart følt, at de hidtil har haft friere forhold. Jeg tror ikke, det vil være vanskeligt at vinde gehør for det rigtige synspunkt, at det ikke er en afhængighed i modsætning til nu, de pålægges, men derimod et kontraktforhold med det nære samfund, dvs. med deres kommunalbestyrelse, i stedet for en afhængighed og en binding til forskrifter fra en instans i det fjerne samfund, nemlig socialstyrelsen.

Der er sket en del, siden Kommunernes Landsforenings planlægningsafdeling skitse-rede en opbygning af socialforvaltningen i Brøndbyernes kommune. Det var i virkeligheden her, man først prøvekørte behandlergruppeprincippet. Venstre har ikke haft ublandet tillid til filosofien bag behandlergruppeformen. Naturligvis er det, at der er flere om at finde den rigtige løsning på et hvilket som helst problem, ikke noget nyt, heller ikke i socialpolitikken: hvis en præst for 100 år siden drøftede med et medlem af fattigforstanderskabet, hvad der bedst kunne gøres for de børn, hvis fader var drikfældig, dannede præsten og medlemmet af fattigforstanderskabet i virkeligheden en